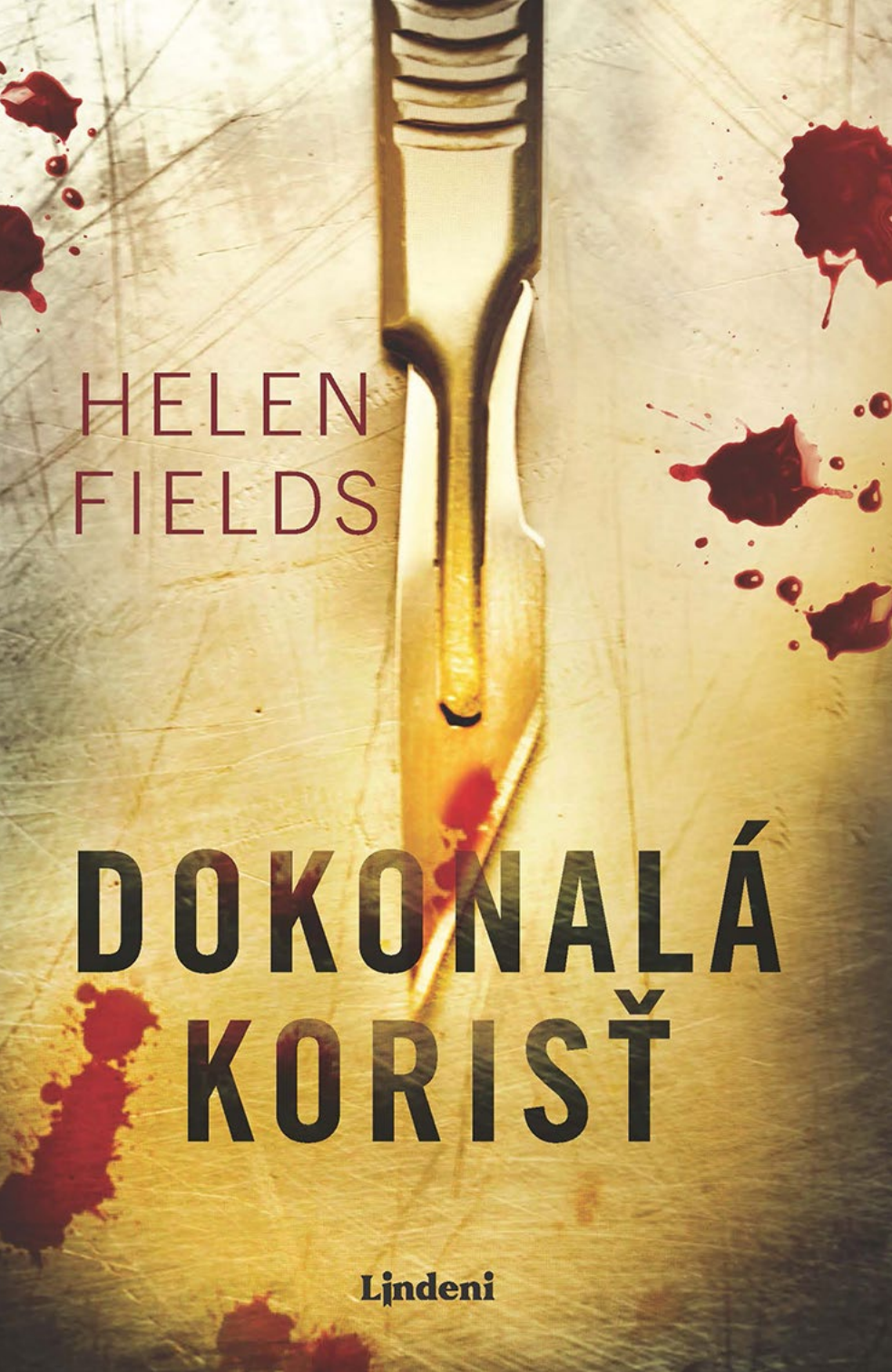

HELEN
FIELDS

**DOKONALÁ
KORISŤ**

Ljndeni

Dokonalá korisť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Helen Fields

Dokonalá korisť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ KORIST

HELEN FIELDS

**DOKONALÁ
KORIST**

Ljndeni

Venujem Brianovi a Johnovi – otcovi a starému otcovi,
ktorí si čítajú noviny niekde hore a premýšľajú,
prečo je tu dole taký hluk. S láskou od tých,
ktorí na vás nikdy nezabudnú.

PRVÁ ČASŤ

1. KAPITOLA

Ľudia zomierali aj na horších miestach. Len málokto však zomrel strašnejším spôsobom. Bola to dokonalá scenéria pre letnú idylku – strechy mestských výškových budov na jednej strane a silueta vyhasnutej sopky Arthur's Seat v diaľke na druhej strane. Hudbu ste cítili, skôr ako ste ju počuli, basy vám pulzovali v kostiach a rozochvievali tkanivá. Začiatkom júna sa v Edinburghu stmievalo neskoro a obloha bola zaliata odtieňmi ružovej, zlatej a sýtooranžovej. Možno preto si nikto nič nevšimol, keď sa to stalo. Alebo za to mohla zmes alkoholu, drog a všeobecného vzrušenia. Festival bol v plnom prúde. Medzitým, čo sa na pódiu tretí deň striedala jedna kapela za druhou, návštevníci leňošili, zabávali sa, oddychovali, jedli, pili a postupne sa uspokojovali s čoraz menším množstvom oblečenia a osobnej hygieny. Ak by sa dal pocit extázy vyjadriť jediným obrazom, toto by bolo to správne miesto. Dav, ktorý synchronne poskakoval, akoby sa všetci premenili na jedno bujaré monštrum s tisíckami vyškerených hláv, zachvátila extáza.

Vrah prešiel masou ľudí ako dym, obratne sa medzi nimi preplietol a šľahol vo vzduchu svojou čepeľou, akoby to bola stuha. Rez bol čistý. Priamo a bokom. Na zemi bolo vidieť, aká veľká bola strata krvi, rana sa otvárala príliš široko na to, aby sa krvácanie dalo zastaviť rukami. Niežeby bol čas dostať obeť do sanitky. Niežeby si niekto všimol jej zranenia, kým takmer úplne nevykrvácala.

Inšpektor Luc Beau Callanach stál na mieste, kde mladý muž naposledy vydýchol. Totožnosť obete ešte nepoznali. Za hodinu, ktorá uplynula

od jej smrti, sa polícia podarilo zistiť veľmi málo. Čudné, pomyslel si Callanach, že v tisícovom dave nenašli jediného súcitného svedka.

Mladík jednoducho prestal skákať do rytmu, pomaly sa začal prehýbať a potácať, narážal do susedov zľava, sprava, pred sebou aj za sebou a nakoniec sa zvrtol, pričom sa chytil za brucho. Niektorí ľudia okolo neho boli nahnevaní, že im kazí radosť z koncertu. Najprv si mysleli, že je opitý, potom si mysleli, že je pod vplyvom drog. Až keď sa jedna bosá tínedžerka pošmykla v kaluži krvi, spustila krik, ale v tom hluku trvalo celú večnosť, kým ju ostatní počuli. Výkriky napokon prehlušili hudbu, až keď úbohého mladíka prevrátili a pokrútené vnútornosti sa za ním ťahali ako nejaké čudné zvieratá z inej planéty. Leskla sa na nich krv a odrážala slnečné lúče.

Polícia nebola ďaleko. išlo o obrovskú verejnú udalosť, ktorej hladký priebeh zabezpečovali všetkými možnými opatreniami, alebo si to aspoň organizátori mysleli. No dostať políciu a potom záchranárov cez dav, vyčistiť oblasť a zabezpečiť miesto činu bola priam logistická katastrofa. Callanach obrátil oči k nebu a vzdychol. Miesto činu bolo ešte viac zničené ako verejné toalety v nočnom klube na Silvestra. Našli by tam dostatok vzoriek DNA na opätovné osídlenie planéty. Forenzná katastrofa.

Telo bolo na ceste do márnice, už na mieste činu ho odfotovali, hoci ktovie, či to bude vôbec na niečo užitočné. Dobrovoľníci, okoloídúci, policajti a záchranári ho stále presúvali, až ho nakoniec nechali ležať na udupanej tráve a rozpadnutej zemi. Hlavná súdna lekárka Ailsa Lambertová bola nezvyčajne tichá a jej pokyny sa obmedzovali na opatrné a úctivé zaobchádzanie s pozostatkami a ich urýchlené premiestnenie z dohľadu zvedavých objektívov a hysterického kriku. Callanach dohliadal na zabezpečenie miesta činu – čo bola irónia sama osebe – a vydal sa do ústavu súdneho lekárstva za Ailsou.

Na tvár obete sa pozrel len zbežne, ale aj jeden pohľad mu povedal všetko. Muž mal oči pevne zatvorené, akoby sa chcel vymaniť z nočnej mory, ústa zamrznuté medzi stonom a výkrikom. Mal meno? prebehlo

Callanachovi hlavou. Poznal svojho útočníka? Nemal pri sebe žiadne doklady, len pár mincí v šortkách, nič iné, dokonca ani hodinky na zápästí. Na šnúrkę na krku mal kľúč. Nech si ho smrť vzala akokoľvek rýchlo, to hrozné vedomie, že z neho vyprcháva život a že nemá najmenšiu nádej na prežitie, zatiaľ čo všetci okolo neho skáču a spievajú, muselo vyzerat ako ten najkrutejší žart. A na samom konci už len ohlušujúci výkrik sprevádzajúci paniku a hrôzu v záplave očí nad ním. Aké to muselo byť, pomyslel si Callanach, zomrieť sám na tvrdej zemi v takom jasnom slnečnom svetle? Posledná vec na svete, ktorú obeť musela cítiť, bola obrovská hrôza.

Callanach si prezeral kryté pódium plné ozvučovacej a svetelnej techniky a úprimne dúfal, že niektorá z kamier tam hore niečo zachytila. Ak sa niekto ponáhľal alebo je na odchode, pohybuje sa inak ako zvyšok davu. The Meadows, rozľahlý park s trávnatými plochami na športové hry, ktorý sa rozprestieral južne od centra mesta, bol zvyčajne krásny a pokojný. Matky tam brávali svoje deti, chodili tam psíčkari a bežci behali svoje okruhy. Callanachovi sa v hlave ozývali tóny piesne *Summer is A-Coming In*. Počul ju na premietaní pôvodnej verzie *Rituálu*, na ktoré ho pred niekoľkými mesiacmi vytiahla inšpektorka Ava Turnerová. Predstavenie Edwarda Woodwarda ho fascinovalo a obraz mužov a žien v maskách zvierat, ktorí sa pripravovali na ľudskú obeť, mu zostal pred očami ešte dlho po zhasnutí projektora. Nebol tak ďaleko od blázince, uprostred ktorého zomrel mladý muž.

„Pane, našli sme ľudí, ktorí stáli priamo za obeťou. Môžete sa s nimi porozprávať,“ informoval ho policajt. Callanach ho nasledoval na okraj trávinatej plochy a nechal za sebou technikov, ktorí stavali provizórny stan, aby bolo miesto činu cez noc chránené. O strom sa opieral pár zabalený v jednej deke, tváre mali zaliate slzami, žena sa viditeľne triasla a muž ju utešoval.

„Merel a Niek De Vriesovci,“ prečítal policajt zo svojho zápisníka. „Manželský pár z Holandska je tu na dovolenke. Sú v Škótsku už desať dní.“

Callanach prikývol a urobil krok dopredu, aby im poskytol trochu súkromia a mohol s nimi hovoriť tichým hlasom.

„Som inšpektor Callanach zo škótskej polície,“ predstavil sa. „Chápem, že ste v šoku, a je mi ľúto, že ste boli svedkami takejto tragédie. Chápem, že ste to opísali už niekoľkokrát a budete to musieť zopakovať ešte mnohokrát. Ale môžete zopakovať, čo ste videli, prosím?“

Muž povedal svojej žene niečo, čomu Callanach nerozumel, žena zdvihla zrak a zhlboka sa nadýchla.

„Moja žena nehovorí dobre po anglicky,“ povedal Niek De Vries, „ale videla toho viac ako ja. Budem vám tlmočiť.“

Skôr než Niek znova prehovoril, Merel zo seba vydala niekoľko viet plných zlykov.

„Všimla si ho, keď nejaké dievča zakričalo. Merel sa sklonila, aby ním zatriasla a povedala mu, aby vstal. Kľakol si a zhrbil sa. Mysleli sme si, že je opitý a možno vracia. Keď sa Merel opäť narovнала, ruku mala celú od krvi. Hovorí, že v tej chvíli si stále myslela, že vracia alebo má nejaké vnútorné zranenie. Keď sme všetci ustúpili, aby sme ho položili na chrbát, uvideli sme ranu. Vyzeralo to, akoby ho niekto rozrezal na polovicu.“ Niek si rukou zakryl oči.

„Videli ste niekoho, kto by sa ho dotýkal alebo do neho strkal, keď ešte kráčal pred pádom? Neodišiel odtiaľ niekto narýchlo? Alebo vedeli by ste podrobne opísať ľudí, ktorí stáli neďaleko?“ požiadal Callanach.

„Všetci sa stále presúvali,“ odpovedal Niek, „a my sme zmeškali kapelu, viete? Nemali sme tu žiadnych priateľov, takže sme sa tu ani veľmi nerozhliadali. Ľudia skákali, kričali, chodili sem a tam, aby sa dostali k baru alebo na toalety. Len sme sa snažili nestratiť jeden druhého. Chlapíka pred nami som si všimol, až keď sa zrútil.“

„Povedal niečo?“ spýtal sa Callanach. Niek preložil Merel otázku.

„Myslí si, že keď sa s ním pokúšala hovoriť, bol už buď v bezvedomí, alebo mŕtvy. V každom prípade tam bol obrovský hluk. Aj tak by nič nepočula.“

„Chápem,“ prehodil Callanach. „Mojí kolegovia vás odvedú na stanicu, kde s vami spíšu kompletnú svedeckú výpoveď, a potom vás odprevadia do vášho hotela.“

„Nie ste Brit?“ Merel sa zastavila a prvýkrát sa obrátila priamo na Callanacha.

„Som Francúz,“ odpovedal, „napoly Francúz a napoly Škót. Ospravedlňujem sa, ak mám nejaký prízvuk.“

„*Le garçon était trop jeune pour mourir.*“ Chlapec bol príliš mladý na to, aby zomrel, povedala a pokračovala po francúzsky, hoci Callanach mal pocit, že to počuje po anglicky, tak rýchlo si to preložil.

Merel De Vriesová si spomenula ešte na jednu vec. Cez hudbu sa v dave ozýval ženský smiech, taký hlasný, že ho počula, aj keď sa skláňala nad mladým mužom, ktorému sa snažila pomôcť. Callanacha zarazilo, ako Merel opísala ten zvuk. Nebol to šialený smiech, povedala. Podľa jej slov v ňom znela zákernosť.

2. KAPITOLA

„Rez bol vykonaný jednou zbraňou, ale ten nástroj bol veľmi šikovne upravený,“ povedala Ailsa Lambertová. „Sú to dve dokonale zladené čepele spojené dokopy so štvormilimetrovou medzerou uprostred. Spojenie dvoch čepelí spôsobilo, že ranu nebolo možné uzatvoriť, nieto ešte zašiť, aj keby bol v čase útoku v nemocnici. Dvojité rezy sú...“ odmlčala sa, keď vzala do ruky meter, „dlhé dvadsaťosem centimetrov. Boli dosť hlboké, takže rana bola otvorená a spôsobené škody obrovské. Vnútorné orgány sa následne dali do pohybu smerom nadol a von, takže väčšina toho, čo malo byť v brušnej dutine, vypadla z tela, keď spadol a prevrátil sa. Na niektorých vnútornostiach sú dokonca rozpoznateľné odtlačky topánok ľudí, ktorí stáli pri ňom. Strata krvi spôsobila zastavenie srdca.“

„Rozumiem,“ povedal Callanach unavene. „Príčina smrti je nepochybná. Je ešte niečo, čo by som mal vedieť?“

„Toxikologická analýza si vyžiada určitý čas. Nemá žiadne iné viditeľné zranenia, navonok vyzerá zdravo, na pľúcach vidím, že nefajčil, dobrý chlapec,“ pohládila mŕtvolu po ruke a pochmúrne sa usmiala. „Ale tá zbraň, Luc, nebola vyrobená na sebaobranu. A nestať ju v žiadnom obchode. Nieкто ju vyrobil a dobre sa s ňou pohral. Rez bol hlboký a rovný, no zdá sa, že na preťatie toľkých vrstiev brušnej dutiny nebolo treba veľa sily. Ten, kto to urobil, si dal záležať, premyslel účinnosť a pochopil mechaniku pohybu. Nedošlo k spontánnemu bodnutiu ani k náhodnému použitiu zbrane uprostred hádky.“

„Takže úkladná vražda?“ spýtal sa Callanach, zahĺbený do myšlienok, a naklonil sa nad telo.

„Skôr by som povedala, že je to rituál,“ odpovedala. „Nieкто to vymyslel, nacvičil a zdokonalil.“

„Koľko má rokov?“

„Myslím, že medzi osemnástimi a dvadsiatimi dvomi. Stoosemdesiat centimetrov. Atletická postava, bez prebytočného tuku a s dobrou muskulatúrou, ale nie typ, ktorý by trávil celé dni v posilňovni. Veľkosť topánok štyridsaťštyri. Hnedé vlasy, orieškové oči. Žiadne zranenia v sebaobrane. Vôbec to nečakal.“

„Takže nevnímal útočníka ako hrozbu, keď sa k nemu priblížil?“

„Takmer určite nie. Ani vy nevyzeráte dobre, Luc. Spíte vôbec?“ spýtala sa Ailsa, keď si stiahla gumené rukavice a začala si robiť poznámky.

„Spí sa mi dobre,“ klamal.

„A stravujete sa správne? Ste bledý a máte popraskané cievky v očiach.“

„Zajtra zavolám ohľadom tých toxikologických výsledkov,“ vyhol sa odpovedi. „Ak sa dovtedy niečo objaví, máte moje číslo.“

„Pozdravte odo mňa inšpektorku Turnerovú, dobre? Už dlho som ju nevidela. Jej matku som zvykla vídať v klube priaznivcov opery, ale v poslednom čase som ju tam nestretla,“ dodala Ailsa. Táto šesťdesiatnička, drobná ako vták, bola životaschopná a nebolo ju treba podceňovať.

„Odovzdám,“ odpovedal, vyzliekol si ochranný plášť a hodil ho do koša za dverami.

Po návrate na stanicu ho vo vypočúvacej miestnosti čakalo pochmúrne uvítacie komando. Callanach sa pozrel priamo na strážmajstra Trippa.

„Máme stopu, ohlásila sa mladá žena,“ informoval ho Tripp. „Povedala, že jej priateľ sa stratil v dave na festivale. Ešte ho nenašla. Poslal som po ňu auto.“

„Povedala jeho meno?“ Callanach sa posadil a siahol po káve.

„Sim Thorburn,“ odpovedal Tripp a ťukol do klávesnice, aby si pozrel fotografiu. Vždy bol o krok vpred. V priebehu niekoľkých sekúnd sa objavila stránka novej sociálnej siete so sériou fotografií. Mladík sa na každej fotografii usmieval alebo kričal, na tvári mal bezstarostný a veselý výraz. V poslednom prípade ho zachytili ruka v ruke s jeho priateľkou. Nepochybne to bola tá istá ruka, ktorú pred chvíľou hladila Ailsa Lambertová.

„To je on,“ potvrdil Callanach. „Tak čo o ňom vieme?“

„Zatiaľ všetko, čo je na jeho profile. Neobťažoval sa s nastavením súkromia, takže ho môže vidieť ktokoľvek. Má dvadsaťjeden rokov, je škótskej národnosti, žije v Edinburghu.“

„Záznamy?“

„Nenašli sme žiadne.“ Za Trippom zazvonil telefón a niekto niečo povedal. „Je tu jeho priateľka, pane. Hlavný inšpektor Begbie s vami chce hovoriť, hneď ako tu skončíme.“

„Ako inak,“ podotkol Callanach, ktorý už bol na nohách. „Viete, kde je inšpektorka Turnerová, Tripp? Ailsa Lambertová ju dala pozdraviť.“

„Je mimo služby,“ ozvala sa z chodby strážmajsterka Salterová. „Povedala, že zajtra asi tiež príde neskoro. Mám jej niečo odkázať, pane?“

„Nie, vďaka, Salterová,“ odvetil. „To môže počkať.“

No priateľka Sima Thorburna nemohla čakať; určite sa obávala najhoršieho, hoci stále dúfala v zázrak. Predstavovala si, že sa stala nejaká chyba, že jej priateľ napriek všetkým dôkazom natrafil na nejakých kamarátov, že sa niekam zatúlal a ani jej nezavolať. V hlave sa jej preháňalo množstvo vysvetlení, prečo zmizol. Tripp si pomyslel, že jej nádej zomrie, hneď ako uvidí Callanachovu tvár. Ľudia to spoznali už pri pohľade naňho.

„Je mi to ľúto,“ povedal, keď ju uvidel. Predstavovať sa bolo zbytočné. O niekoľko sekúnd by jeho meno aj tak vypustila z hlavy.

„Nemôžete si byť istý, že je to on,“ zašepkala. „Ešte som vám o ňom nič nepovedala.“

„Na internete sme našli vaše spoločné fotografie.“ Ukázal jej fotografiu, ktorú Tripp iniciatívne vytlačil vopred. „Je to Sim?“

Vzlykla a ustúpila od fotografie, akoby samotný papier bol zbraňou.

„Videli ste ho?“ spýtala sa. Callanach odtiahol stoličku a mladá žena sa posadila.

„Videl som ho. Určite je to on.“

„Čo... čo...“ Nedokázala zo seba dostať nič viac.

„Utrpel reznú ranu. Ukázalo sa, že bola osudná. Bolo to veľmi rýchle. Záchranári nemali šancu dostať sa k nemu včas.“

„Rez? Myslela som, že mu prasklo slepé črevo, alebo to bola krvná zrazenina, alebo... ho niekto bodol? Nemôže to byť on. To by Simovi nikto neurobil.“

„Neviete, či nemal nejaké problémy? Mohla to byť len rodinná hádka, finančné problémy alebo si s ním niekto vybavoval staré účty?“

„To je hlúposť!“ odvetila. Vzhľadom na to, čím prechádzala, to bola pochopiteľná reakcia. Nechápala však, ako sa s každou ďalšou minútou jej nádej stráca. „Pracoval pre charitu. Zarábal minimálnu mzdu, ale každú voľnú chvíľu venoval dobrovoľníctvu.“

„Môžete to upresniť?“ požiadal ju.

„Pracoval v centrách pre bezdomovcov, zakladal vývarovne v meste, organizoval zbierky. Sim bol najjemnejší a najmilší človek na svete. Všetko, čo mal, rozdával. To bola jediná vec, o ktorej sme sa hádali.“

„A včera ste si nevšimli nič zvláštne? Nikto ho nesledoval?“ Dievčina pokrútila hlavou a premkol ju šok. Callanach vedel, že to je všetko, čo z nej dostane. Formálnu identifikáciu tela a hľadanie rodinných kontaktov nechal na Trippa. Potreboval poriadny náskok a potreboval ho rýchlo. Človek, ktorý brutálne zavraždil Sima Thorburna, už nepochybne ukryl vražednú zbraň a odstránil všetky usvedčujúce forenzné dôkazy.

„Salterová!“ zavrčal Callanach cestou do vypočúvacej miestnosti. „Zistite, kto má záznam z bezpečnostnej kamery z koncertu. Chceme

ho mať k dispozícii dnes večer. A skúste odo mňa držať môjho šéfa čo najďalej, dobre? Mám veľa práce.“

„Ja tiež, inšpektor,“ poznamenal hlavný inšpektor Begbie, ktorý sa objavil vo dverách. Zakaždým, keď ho Callanach v poslednom čase videl, sa zdal tučnejší. Nebolo zdravé tak rýchlo priberať. Inšpektor nebol úplne vychudnutý, keď Callanach nastúpil ku škótskej polícii, ale teraz sa zdalo, že si bezdôvodne predčasne kope hrob. „Je nejaký problém, inšpektor?“ spýtal sa Begbie. Callanach si uvedomil, že hľadá na rozopnuté gombíky na košeli hlavného inšpektora.

„Nie, pane, som len roztržitý.“

„To ma, úprimne povedané, veľmi neteší. Aké máme stopy?“ Callanach sa pokúšal vymyslieť, ako mu povedať, že nič nemajú, a len niečo zakoktal.

„Ach, áno? Nieкто predsa musel niečo vidieť. Tisíce potenciálnych svedkov, a my sa nemôžeme pohnúť z miesta. To je typické. Ľudia z médií chcú, aby sme zvolali tlačovú konferenciu. Vlastne to urobte hneď. Ľudia sa nesmú báť vyjsť na ulicu. Musí existovať racionálne vysvetlenie. Nikto nepríde k cudziemu človeku a jednoducho ho nepodreže. Chcem to vedieť, Callanach, do štyridsiatich ôsmich hodín chcem mať niekoho vo väzbe.“

„Šéfe...“

„Ja viem. Nemáte radi tlač. Beriem na vedomie.“ Begbie si cestou von odfrkol. Callanach váhal, či má ísť za ním a spýtať sa ho, ako sa má, ale potom usúdil, že by tým dosiahol len to, že by sa vrátil do vypočúvacej miestnosti. Bol hladný ako vlk, ale pri pomyslení na vyprážanú rybu s hranolčkami zabalenú v novinách mu prišlo zle. Nemal nádej, že sa v najbližších dvanástich hodinách dostane domov, a najzdravším jedlom na stanici bolo pravdepodobne vrecúško sušenok po záruke, zabudnuté niekde vzadu v skrinke. Callanach si v hlave zhrnul prehľad brífingu, keď mu niekto strčil do ruky papierové vrecko.

„Prestaňte sa na jedlo ostatných pozeráť ako na jed. Nie je to práve príjemné. Svojej povesti francúzskeho snoba veľmi nepomáhate,“ po-

vedala inšpektorka Ava Turnerová a vtisla mu do voľnej ruky vidličku. „Krevetový šalát. Nie je domáci, nebojte sa, nechcem vás vystavovať svojim patetickým pokusom.“

„Myslel som, že ste mimo služby a prídete zajtra popoludní. Prerádili vás na oddelenie stravovania?“

„Radšej pomlčím,“ povedala, pozrela na svoj telefón a zamračila sa.

„Príliš neskoro.“ Callanach už roztrhol balíček.

„Pýtala sa na vás Ailsa Lambertová. Znamená to, že najvyššie spoločenské kruhy v Edinburghu nefungujú ako hodinky?“ usmial sa.

„Ako sa po francúzsky povie mlčať?“ opýtala sa ho bez toho, aby zdvihla zrak od telefónu. Väčšinu svojho profesionálneho života sa snažila vzdaľovať od vysokého spoločenského postavenia, do ktorého sa narodila. Úvahy, že sa stane lekárkou, právničkou, matematickou alebo niečím podobným – aspoň kým sa neusadí a nedopraje svojim dychtivým rodičom vnúcatá –, v nej vyvolali vzburu, ktorá ju priviedla do špinavého sveta policajnej práce. Ani tam však nemohla uniknúť podozreniu, že medzi najbližších priateľov jej rodiny patria škótski policajní šéfovia, politici, riaditelia a hlavná súdna lekárka v Edinburghu.

Prerušila ich strážmajsterka Salterová, ktorá mu podala dva listy papiera a pozrela na hodinky. „Hlavný inšpektor povedal, že vie, aký ste zaneprázdnený, a preto zvolal tlačovú konferenciu za vás.“ Salterová sa snažila neusmievať sa. Ava Turnerová sa snažila nevybuchnúť do smiechu. „Napísala som vám niekoľko bodov, pane. Novinári tu budú asi o hodinu.“

„Dobre. Takže nemáte inú možnosť, ako sa dostať priamo k mediálnemu cirkusu? Zajtra ráno v tomto čase bude celá ženská časť edinburskej populácie vzdychať nad vašou tvárou na titulnej strane všetkých novín. Reklamná tvár škótskej polície opäť v centre pozornosti, čo?“ poznamenala Ava. Callanach pracoval na kriminálnom oddelení v Edinburghu už osem mesiacov a za celý ten čas si Ava nenechala ujsť žiadnu príležitosť, aby si ho doberala. Jeho dlhá kariéra manekýna z neho urobila mimoriadne ľahký terč.

„Nebol to môj nápad,“ zakoktal. „*Merde!*“

„Dávajte si pozor na jazyk,“ pokarhala ho Ava.

„Myslel som, že nehovoríte po francúzsky,“ poznamenal.

„To, že vás zvyčajne ignorujem, neznamená, že vám nerozumiem.

To sú dve úplne odlišné veci,“ odpovedala.

„Nemáte nič na práci?“ opýtal sa jej a pokrútil hlavou, keď sledoval, ako sa jej na tvári rozlieva zlomyselný úsmev. Ava bola jednou z tých žien, ktoré vždy vyviedli mužov z rovnováhy. Vyzerala nevinne, dlhé hnedé vlasy mala stiahnuté do chvosta a jej sivé oči menili farbu podľa osvetlenia. Zdalo sa, že nie je schopná ničoho iného, len hovoriť všetko rovno do očí. Po príchode z Francúzska bol rozrušený. Stalo sa toho príliš veľa na to, aby ho to emocionálne nezasiahlo. Posledné mesiace mali naňho ozdravný účinok a Ava k tomu prispela najmä preto, že pri nej mohol byť sám sebou.

„Haló, Callanach,“ oslovila ho a zamávala mu pred tvárou. „Len som vás pokúšala. Je to také zlé? Naozaj sa nemáte od čoho odraziť?“

„Mám ešte menej ako nič,“ povedal.

„Inšpektorka Turnerová!“ ozval sa z chodby Begbie.

„Nie som v službe,“ zakričala naňho Ava. „Vlastne ani nie som v budove. Len si myslíte, že ma vidíte.“

„Tak máte smolu, že mám takú bujnú fantáziu. Chodte s tímom na Gilmerton Road. Došlo k ďalšej vražde.“

3. KAPITOLA

Miesto činu v štvrti Gilmerton sa nachádzalo v nevýraznom radovom dome so starostlivo udržiavanou záhradou a s Minicooperom na príjazdovej ceste. Do zadnej časti záhrady viedla vysoká drevená brána. Horné okná domu boli malé, ale v jednom rohu, kadial pravdepodobne viedlo vnútorné schodisko, sa z jedného poschodia na druhé tiahol nezvyčajný pás okien s výhľadom na susedovu príjazdovú cestu. Pri dverách stáli dvaja uniformovaní policajti a práve sa začínala práca forenzných expertov, obhliadka tela a dokumentácia miesta činu. V okolí bolo ticho, ulice spali.

„Čo sa tu stalo?“ opýtala sa Ava strážnika pri vchodových dverách.

„Suseda počula hlasné rany a následne krik a oznámila nám to. Na krik nikto nereagoval, a tak sme obišli kuchyňu a našli otvorené dvere. Telo je v spálni. Mám ísť s vami, inšpektor?“

„Nie, zostaňte tu. A nikoho nepúšťajte do záhrady. Kto je obeť?“ spýtala sa Ava.

„Helen Lottová, asi štyridsaťpäťročná, žila sama, jej manžel pred časom zomrel. Suseda si bola s obeťou blízka. Nepovedali sme jej, čo sme zistili...“

„Dobre. Kde je, dočerta, zvyšok tímu?“

„Všetci sú ešte na mieste činu na festivale. Nikto nečakal, že v ten istý deň dôjde k ďalšej vražde,“ odpovedal strážnik a pošúchal si ruky. Ani v júli nebolo v Škótsku príjemné stať vonku v skorých ranných hodinách.

„Máte pravdu. Celoročná kvóta vražd v Edinburghu je vyčerpaná. Dočerta, médiá budú mať čo robiť,“ odvetila Ava a už sa vydala po úzkej cestičke za domom.

Zámka na zadných dverách bola rozpílená. Ak to bol zlodej, odviezol vysoko profesionálnu prácu; toto nebolo obyčajné vlámanie, pri ktorom by rozbil okno a vzal všetko, čo bolo najbližšie. Páchatel zaplatil veľké peniaze za slušné náradie a musel vedieť, čo bude potrebovať. Ava vytiahla z tašky rukavice a návleky na topánky a vošla dverami do kuchyne, pričom dávala pozor, aby nezničila dôkazy. Zámka bola pokazená, ale nebola tam žiadna reťaz ani iné dodatočné zabezpečenie. Preklíňala, ako málo si ľudia vážia vlastný život.

Vnútri bola tma, presne taká, aká tam musela byť v okamihu, keď sa tam votrelec vlámal. Ava nechala zhasnuté svetlá a predstavovala si, ako sa pohybuje po dome. Pouličná lampa svietila dostatočne na to, aby uľahčila pohyb. Ani jedna doska na schodoch nezavžgala. Vrah sa mohol dostať k Helen Lottovej bez toho, aby vedela, že je niekto v dome. Tmavé šmuhy na koberci pokrývajúcom schody a lesklá niť krvi na zábradlí prezrádzali, aký výhľad sa jej naskytne na mieste činu.

Už od polovice schodov cítila zápach vývratkov, ktorý jej najprv prudko udrel do nosa a s pribúdajúcou vzdialenosťou bol čoraz sýtejší a výdatnejší. Keď potlačila dvere, cítila okrem neho aj niečo iné. Hnilobný zápach. Ľudské výkaly.

Rozsvietila svetlo v miestnosti, aby si dobre prezrela miesto činu, a mimovoľne ustúpila od masakra na podlahe. Telo bolo spočiatku ťažko vidieť, zakrýval ho drevený bielizník. Bielizeň bola rozhádzaná všade naokolo a maskovala všetko okrem ženinej pravej nohy a pravej ruky. Ava sa k nej po špičkách priblížila a odtiahla okraj svetra z tváre. Z úst, nosa a uší jej kvapkala krv. Vývratky na koberci a v záhyboch jej kože už zasychali. Nezvyčajne jasné modré oči obete boli vypúlené a upreté niekam nad Avino plece, akoby v hrôze čakali, že sa útočník vráti. Nezostalo v nich veľa bielej farby, všetky línie boli popraskané ako glazúra na starobylej váze. Jej krk a tvár boli opuchnuté a tmavofialové.

Vyzeralo to, akoby ju nejaké rozzúrené batola v záchvate pomalovala od krku nahor všetkým, čo mu prišlo pod ruku.

Bielizník, široký a ťažký kus nábytku, ležal na jej tele. Jeho umiestnenie nebolo náhodné. Ava sa pozrela, aký je poškriabaný. Zadná stena, ktorá teraz smerovala k stropu, bola prerazená a okraje diery smerovali dovnútra. Slabé odtlačky topánok ničili pastelový kvetinový vzor. Útočník preskočil z matraca na bielizník, aby sa pridol k vražednému drvivému tlaku, čo vytlačal posledné zvyšky dychu z pľúc obete, ktorá pod ním v hrôze ležala. Bolo jasne vidieť, že jej noha je vykrútená v neprirodzenom uhle. Helen Lottová mala na voľnej ruke krvavé a polámané kosti. Ava zohla ruku hore, aby sa nechty dotkli dreva. Na leštenom povrchu boli skutočne rovnaké škrabance. Nešťastná žena bola v posledných zúfalých minútach pri vedomí a zo všetkých síl sa snažila ujsť. Smrť bola pre ňu vyslobodením, pomyslela si Ava. Pani Lottová musela byť vďačná, keď ju konečne pohltila nekonečná tma.

„Preboha,“ ozval sa slabý hlas od dverí, „čo sa tu stalo? Práve som Lucovi hovorila, že som vás dlho nevidela. Ale určite som sa s vami nechcela stretnúť za týchto okolností.“

„Potrebujem všetko, čo mi o tom viete povedať. Bol to jeden páchatel alebo celá banda? Len mi povedzte niečo, z čoho môžem vychádzať, Ailsa,“ povedala Ava.

Súdna lekárka, od hlavy po päty odetá v bielom ochrannom obleku, v ktorom vyzerala ešte menšia ako zvyčajne, otvorila tašku a vytiahla teplomer a súpravu rôznych tyčiniek a tampónov na odber vzoriek.

„Bude to tu ťažké, nie je tu dosť miesta. Nechajte svojich ľudí vonku, kým tu neskončím. Zabezpečte mi poriadne osvetlenie a okamžite sem zavolajte fotografa.“

„Dobre,“ odpovedala Ava, keď si Ailsa kľakla vedľa tela.

„Je ešte dosť teplá, takže útočník alebo útočníci, to ešte neviem povedať, nemôžu byť príliš ďaleko,“ pokračovala Ailsa a fotila svojím malým fotoaparátom, zatiaľ čo Helen Lottovej svietila do očí, uší a úst. „K úmrtiu došlo v priebehu posledných štyridsiatich piatich minút, to je všet-

ko, čo zatiaľ môžem povedať. Stavila by som sa, že páchatel', ak to bol muž, bol veľmi robustnej postavy. Toto si vyžadovalo mimoriadnu silu. Na všetky zranenia stačil bielizník, žiadna iná zbraň nebola potrebná. Ale dotyčná osoba musí byť celá od krvi. Bude sa držať v ústraní, kým sa neumyje a neprezlečie. Úder do tváre, vidíte ten opuch a modriny," Ailsa ukázala na bok hlavy obete, „jej pravdepodobne zlomil lícnu kosť a možno aj čeľusť, čím ju poslal k zemi, takže na jej zranenie stačil bielizník. Váha nábytku jej vyrazila dych, čo spolu so zlomenou čeľusťou vysvetľuje, prečo nekričala. Mohla to byť náhoda, alebo s tým páchatel' počítal, ťažko povedať. Je to nezvyčajné miesto činu. Veľmi osobné. Nikdy som sa s takýmto typom úmrtia nestretla nikde inde ako pri automobilovej nehode alebo pracovnom úraze. A podľa krvavých škvŕn tu a tu," Ava sledovala smer, ktorým sa Ailsa pozerala od bielizníka cez podlahu k stene a ku skrini, „by som povedala, že to nebola jedna súvislá sila.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa Ava.

„Obávam sa, že to znamená, že dotyčný na ňu neskočil raz, ale opakovane, a to spôsobilo jednotlivé zranenia, z ktorých pri každom dopade doslova vytryskla krv. Ak odstránime bielizník a telo, okolo toho miesta bude krvavá hviezda.“

„Beštia!“ vykričala Ava, ruky si položila na boky a sklonila hlavu.

„Som si istá, že sa neodvážite takto hovoriť pred svojou matkou,“ podotkla Ailsa a len sa zasmiala. „Teraz už choďte, musím sa postarať o pani Lottovú.“

Ava zišla na prízemie, rozsvietila všetky svetlá a vysielaczkou vydávala príkazy. Skôr než sa dostala k dverám vedúcim z kuchyne, technici prišli s reflektormi a ďalšie potrebné vybavenie. Ava vyšla na ulicu a rozhliadla sa. Bola to pokojná obytná štvrť bez verejných bezpečnostných kamier a jej obyvatelia neboli dostatočne bohatí na to, aby si mohli dovoliť investovať do súkromného bezpečnostného systému. Bolo jasné, že niekto bol v dome neskoro v noci a s autom zaparkovaným na príjazdovej ceste. Koniec koncov, zlodej – ak išlo o vlamanie, ktoré sa zmenilo na niečo oveľa horšie – by sa uistil, že v dome nikto nie je.

„Strážnik,“ zavolala na kolegu, s ktorým sa rozprávala cestou dnu.
„Je zrejmé, že niečo chýba, je niečo rozhádzané, prehrabané?“

„Kabelka s peňaženkou sú na kuchynskom stole. Inak sme nechceli s ničím príliš hýbať.“

Vrátila sa do auta a vytukala Begbieho číslo.

„Tu je Turnerová. Je to zlé, šéfe. Obetou je žena, ktorá žila sama.
Rozdrvil ju jej vlastným kusom nábytku.“

„Určite si zo mňa robíte žarty,“ vzdychol. Ava takmer vykrikla, poškrabala sa po hlave a poklepala perom po stole. Znel vyčerpane.

„Sexuálne zneužitá?“

„Nemám predstavu. Potvrdenie budeme mať až po tom, čo pani Lottovú odvezú na pitvu. Jej trup a dve končatiny sú úplne znetvorené.“

„Podozriví?“

„Zatiaľ nič. Súdna lekárka je stále pri nej. Všetci boli na festivale, takže to chvíľu trvá. Takmer určite bol útočníkom muž. Zatiaľ nevieme, či ich bolo viac. Bola to brutálna, obrovská sila. Máme odtlačok topánky. Policiati v okolí zbierajú výpovede. Po incidente na festivale budú novinári...“

„Ja viem, ja viem,“ odvetil Begbie. „Ale budeme ich musieť informovať. Aj tak by to čoskoro zistili. Bude lepšie, ak sa to dozvedia od nás.“ Ava počula v telefóne šéfov sipot. Pôsobilo to dojmom, že mu medzi jednotlivými slovami išlo roztrhnúť hrudľ.

„Dnes sa už nič neudeje. Možno by ste mali ísť domov. Callanach a ja budeme na telefóne.“

„Ani s tým nezačínajte, Turnerová. Keby som chcel, aby ma sekírovala iná žena, už dávno by som sa dopustil bigamie. Jednoducho mi pošlite nejaké užitočné informácie. Očakávam aspoň o sto percent viac, ako zistil Callanach na festivale. A upozorňujem vás, že latku nenastavujem príliš vysoko.“

4. KAPITOLA

Callanach sedel vedľa nevýrazného videošpecialistu a snažil sa vyhnúť hromade novín, ktoré niekto ochotne nechal na stole. Musel prejsť záznamy zo štyroch rôznych kamier a zistiť, či na nich niečo pripomína stopu. Našťastie mali časový rámec, ktorý im to aspoň spočiatku ohraničoval.

Prvé dva záznamy boli zo statických kamier, ktoré nikto nekontroloval. Obe snímali prednú časť davu a miesto, kde stál Sim Thorburn, bolo len nejasnou šmuhou v dialke. V ostatných záberoch bolo ťažšie sa zorientovať. V ten deň sa kameraman pohyboval po pódiu a striedavo natáčal kapelu a dav. Druhý kameraman sedel na žeriave, ktorý sa používal na zber čerešní, aby mal dynamickejší uhol záberu. Bolo to bolestne pomalé, ale nakoniec sa z masy ľudí vynorila vysoká postava Nieka De Vriesa.

„Zastavte to,“ prikázal Callanach, naklonil sa dopredu a pozorne skúmal obrazovku. „Toto miesto, môžete priblížiť tento sektor?“

Technik ťukol na niekoľko klávesov a oprel sa o operadlo s rukami za hlavou.

„To je všetko?“ spýtal sa Callanach. „Je to príliš rozmazané.“

„Áno, no, viete, ak vo filmoch vždy všetko priblížia, všetko je úplne ostré a vidíte, čo majú ľudia vo vreckách a napísané v poznámkach. To je hlúposť,“ odpovedal technik. „Tu je obraz, ktorý sa skladá z určitého počtu bodov. Môžete si ho priblížiť, ale bude menej ostrý. Keby som mal libru za každý raz, keď som to musel vysvetľovať, bol by som bohatý.“

„Opäť to priblížte a chodte trochu doľava,“ povedal Callanach. „Toto je Sim,“ zdôraznil. „Prehrajte to odtiaľto.“

Keď sa obraz pohol, Callanach videl, ako Sim vyskočil hore a dole na celú šírku obrazu. Obraz bol fragmentárny, ale nepochybne išlo o obeť. Podobne ako mnohí muži okolo neho mal holú hruď, tričko mal pravdepodobne vyzlečené kvôli teplu, ktoré spôsobovali slnko a dav. Sim spieval spolu s kapelou, jednou rukou udieral do rytmu vo vzduchu. Vyzeral uvoľnene a bláznivo. Trochu napravo od neho stála Merel De Vriesová.

„Vôbec netuší, čo sa deje,“ poznamenal Callanach pre seba. Kamera sa začala posúvať doprava a Simova tvár sa presunula na okraj obrazovky. „Nie!“ vykrikoval Callanach. „Príde to teraz. Zastavte to.“ Technik ťukol na medzerník. Callanach preskúmal obraz, ale nenašiel nič nové. „Pustite to ďalej,“ povedal. Nasledovalo ďalšie ťuknutie a Simova tvár skĺzla preč, dostala sa zo záberu, keď doňho niekto prechádzajúci vrazil. „Zastavte to tu! To je ono.“

Callanach si vyplnil biele miesta v hlave. Nenápadne prejde dozadu, vytiahne nôž z vrečka, otvorí ho, ostrým prejde Simovi po holom bruchu, očistí ho pripravenou látkou a zabráni, aby sa krv preniesla na niekoho iného. Zmizne preč, skôr ako obeť dopadne na zem. Páchateľ musel kľučkovať davom. Keby odtiaľ vyrazil priamym smerom, bolo by to príliš pohodlné.

„Pustite to ešte raz,“ prikázal Callanach. Na druhý pohľad bolo jasnejšie, že Sim sa ani neobzrel. Nič ho nerozptyľovalo, s nikým sa nerozprával, nikoho známeho nevidel. Keby sa pred Simovou spodnou časťou tváre predtým, ako sa prikrčil, objavilo niekoľko rozmazaných pixelov tmavej farby a nejasného tvaru, mohli by si myslieť, že ho zavraždil duch. „Chcete mi povedať, že túto časť obrazu nemôžeme zaostriť, však?“ Technik Nik len zdvihol obočie. „Potrebujem čo najlepšie vytlačiť všetky zábery, na ktorých je jeho tvár alebo šmuha.“

Vtom vošiel Tripp s novinami, ktoré čítal cestou.

„Správa z forenzného. Práve prišla e-mailom. Nič také v nej nie je.“

„Ako to myslíte, že nič?“ spýtal sa Callanach.

„Len to, čo je už v pitevnej správe. Obeť nemala v tele žiadne drogy a iba stopové množstvo alkoholu. Ten muž bol zdravý, v minulosti nemal žiadne zranenia okrem zlomenej nohy v detstve. Inak nič. Príčina smrti podľa očakávania,“ uviedol Tripp.

„Prišli po tlačovej konferencii nejaké nové informácie?“ spýtal sa Callanach.

Tripp sa zatváril hrozivejšie. „Nedostalo sa to k vám? Však ste si opäť vypli mobil, čo?“

Callanach strčil ruku do vrečka a keď ju vytiahol, zvieral čierny telefón. „Nieкто zriadil elektronické úložisko a ľudia, ktorí boli na festivale, tam ukladajú všetky svoje nahrávky. Sú tam už tisíce hodín záznamu. Inak nie sú použiteľné žiadne stopy. A verejnosť je na tom veľmi zle. Myslím, že hlavný inšpektor Begbie sa zabarikádoval vo svojej kancelárii. Tlačová kancelária sa s vami snaží spojiť. Nieкто z novín chce s vami urobiť rozhovor.“

„Myslíte, že to pomôže?“

„O tom nerozhodujem ja, ale tuším, že jedny noviny vás nazvali Bradom Pittom škótskej polície, takže by ste možno nechceli...“ Trippov hlas pomaly zanikol.

„To je všetko, ďakujem, Tripp. Môžem vidieť šéfa?“

„Povedal, že sa stretáva len s poslami dobrých správ,“ odpovedal Tripp, keď odchádzal.

„Zdá sa, že všetci dnes budeme mať zlý deň,“ zamrmlal Callanach.

Vošiel do Begbieho kancelárie práve vo chvíli, keď hlavný inšpektor odovzdával hromadu spisov detektívovi v civile, ktorého nikdy predtým nevidel.

Begbie ukázal na stoličku, na ktorú sa Callanach rozhodol nesadnúť si.

„Netuším, ako dlho tu budeme,“ pokračoval detektív v civile, ignorujúc Callanachovu prítomnosť. „Samozrejme, budeme spolupracovať s vašim tímom. A budeme potrebovať aj niekoľko vašich mužov, ktorí budú pracovať v teréne.“

„Obávam sa, že som od včera zamestnal všetkých svojich ľudí,“ zavŕchal Begbie so zatvorenými očami. „Callanach má pre mňa nejaké novinky.“ Callanach hľadel z okna. „No, dohoda znie takto: môžete využívať všetky kancelárske priestory, ktoré chcete, vybavenie, miestne informačné zdroje, čokoľvek. Jediný problém, ktorý budete mať, je pracovná sila.“ Detektív vydal čudný zvuk, no Begbie ho ignoroval a stlačil tlačidlo na malej rýchlovarnej kanvici, ktorú mal v kancelárii pravdepodobne preto, aby nemusel prejsť pár metrov po chodbe len z toho dôvodu, aby si uvaril čaj. Callanach využil príležitosť a prezrel si nováčika. Súdiatec podľa prízvuku patril k vyššej triede a na svoje znechutenie videl povýšenecký postoj, ktorý sa prejavoval v tóne jeho hlasu a v tom, ako držal hlavu.

„Dobre, už pôjdem. O našich požiadavkách a otázke ľudských zdrojov budeme hovoriť neskôr, inšpektor.“ Odišiel bez toho, aby sa poďakoval alebo sa obťažoval poriadne za sebou zavrieť dvere. Callanach ich za ním poriadne zabuchol.

„Mal by som niečo vedieť?“ spýtal sa.

„Dnes nie,“ zamrmľal Begbie. „Máte podozrivého?“

„Má tmavé vlasy. Nízka, štíhla postava, ale to len odvodzujem z toho, že ho nebolo vidieť v dave. Môže to byť muž alebo žena. Najlepšie by som ho opísal slovami ‚zabijak na profesionálnej úrovni‘.“

„No, ďakujem pekne, inšpektor, to už nikdy nevypustíte z úst pred živou dušou. Inšpektorka Turnerová práve začína pracovať na prípade, ktorého páchatela už stihla podobne ako vy nevhodne pomenovať. Vy máte profesionálneho zabijaka a Turnerová má drviča. Takmer určite je to muž silnej zavalitej postavy, mocný, brutálny, a ak máme súdiť podľa detailov pitevnej správy, úplný psychopat.“

„Dve vraždy za jednu noc? Nie je to v týchto končinách nezvyčajné?“

„Nezvyčajné? Je to katastrofa gigantických rozmerov! Viete, čo sa dnes dostalo na titulky novín?“ Callanach nemal odvahu až do tej chvíle zdvihnúť zrak. „Nie? Potom sa o to s vami podelím. Nebezpečenstvo

číha na uliciach aj doma: Edinburská noc plná zverstiev. Nie je to práve elegantné, ale je to presné, však?“ Begbie sa zviezol na stoličku za stolom tak prudko, že sa posunula o pol metra dozadu. „Nemám v rozpočte peniaze na to, aby som do konca roka zaplatil čo i len jeden náčas! Urobte s tým niečo! V márnici mám dve telá a neodvažujem sa zdvihnúť telefón.“

Callanach nečakal na ďalšie Begbieho vyjadrenie. Zdalo sa, že Ava má ešte horší deň ako on. Zamieril k jej kancelárii, aby sa pošťazoval na krutý osud, ani sa neobťažoval nadávať. Keď otvoril dvere, dve telá od seba odskočili, Ava rýchlo cúvla a narazila bokom do rohu stola. Muž vyzeral skôr otrávene ako rozpačito. Callanach spoznal, že ide o detektíva v civile, ktorého stretol v kancelárii hlavného inšpektora.

„Begbie nás nepredstavil. Zrejme má dnes veľa práce. Som hlavný inšpektor Edgar,“ povedal muž.

„Callanach,“ odvetil a podal hlavnému inšpektorovi ruku. „Prepáčte, že vyrušujem.“

„Nie, nerušíte. Čo ste chceli, Luc?“ spýtala sa Ava a uhladila si vlasy.

„Myslel som, že sa len pozriem, ako sa vám darí. Šéf povedal, že máte ťažký prípad.“

„Tie sú najlepšie, však?“ Edgar mu skočil do reči. Ava obišla stôl a sadla si.

„Joseph je z národnej jednotky pre počítačovú kriminalitu v Londýne. Blíži sa útok a zistilo sa, že ho organizujú odtiaľto z Edinburghu.“

„Asi by sme tieto informácie nemali šíriť, Ava. A myslím si, že Callanach má vlastné problémy.“

„Mám,“ ozval sa Callanach, „takže sa môžeme porozprávať neskôr. Rád som vás spoznal.“ Zavrel za sebou dvere a utrel si dľaň pravej ruky do nohavíc.

5. KAPITOLA

„Nejaký bastard vyniesol zhrnutie pitevnej správy!“ zakričala Ava, zabuchla za sebou dvere Callanachovej kancelárie a udrela sa o stoličku. „Čo znamená, že to urobil buď niekto z Ailsinej kancelárie, alebo niekto odtiaľto, akoby to už nebolo dosť zlé.“

„Spali ste vôbec?“ spýtal sa Callanach.

„Počúvajte.“ Ava si nevšímala jeho otázku, prudko otvorila noviny, ktoré zvierala v ruke, a začala čítať. „Helen Lottovú, štyridsaťšesťročnú zdravotnú sestru z oddelenia paliatívnej starostlivosti, úmyselne rozdrvili v jej vlastnej izbe. Už som sa stretla s rôznymi monštrami, ale kto by chcel zabiť zdravotnú sestru, ktorá sa stará o nevyliciteľne chorých pacientov? Zranenia zahŕňali zlomeniny krku a hrudnej kosti, rozdrvenú dýchaciu trubicu a vážne poškodenie vnútorných orgánov, ktoré viedlo k vnútornému krvácaniu a uduseniu. Políciu zavolała suseda, keď v noci počula hlasné údery vo vedľajšom dome. Podľa pitevnej správy išlo o mučivú smrť vykonanú s cieľom čo najviac obeť trápiť. Kolegovia a pacienti opísali Helen Lottovú ako anjela, ktorý zasvätil svoj život starostlivosti o chorých. Vedeli ste, že v meste sa objavujú graffiti o vraždách? Bohvie, kto s tým začal. Práve sme sa dozvedeli, že skupina znepokojených občanov plánuje protestný pochod. Akoby sme toho nemali dosť. Čo sa to, dočerta, deje?“

„Nahlásili ste, že to niekto vyniesol?“ spýtal sa Callanach.

„Samozrejme. Dvaja policajti zhromažďujú výpovede všetkých, ktorí mali prístup k údajom z mestskej márnice, a jeden z našich technikov

kontroluje elektronickú stopu dokumentu odtiaľto, aby sme sa uistili, že k zlyhaniu nedošlo tu. S týmto cieľom sme kontaktovali hlavné médiá a zisťujeme, či im niekto nechcel text predať. No bez úspechu. Prečo je to tak, že to, čo najmenej potrebujeme, sa vždy stane ako prvé?“ zúrila.

„Chcete kávu?“ spýtal sa Callanach.

Pokrútila hlavou. „Je mi ľúto včerajšieho dňa. To s Joeom. Nič...“ hlas jej zlyhal.

„... ma do toho nie je,“ dokončil za ňu.

„Joe je kamarát z vysokej školy. Pred niekoľkými týždňami mi zavola a povedal, že tu bude pravdepodobne nejaký čas pracovať. Viete, ako sa niekedy s niekým stretnete tam, kde ste prestali, akoby ste sa naposledy videli včera...“

„Nechajte to tak. Chcete sa niekde zastaviť cestou domov a niečo zjesť? Musím sa ísť osprchovať, inak ma vlastné oblečenie obviní zo zneužívania v dôsledku zanedbávania hygieny.“

Ava sklopila oči k rukám.

„Nič to,“ ubezpečil ju, keď jej nevyslovené plány zostali visieť vo vzduchu medzi nimi. „Uvidíme sa zajtra. A s novinami si nerobte starosti. Každý deň je nový zážitok.“

Ukázalo sa, že to bola dobrá rada. Napriek nekonečnému prívalu správ o dvoch vraždách počas jednej noci sa titulky správ na druhý deň sústredili na niečo úplne iné.

Najväčšiu vypočúvaciu miestnosť obsadilo niekoľko detektívov v civile, ktorí vyzerali sviežo a ako zo škatuľky a očividne nestrávilí celú noc bezvýsledným prezeraním nekonečných videozáznamov a fotografií z mobilných telefónov.

„Stalo sa niečo cez noc?“ spýtal sa Callanach okoloidúceho seržanta Livelyho.

„Zasraní nafúkanci, správajú sa, akoby im to tu patrilo. Naháňajú nejakú bandu počítačových čudákov, o ktorých sa nikto so zdravým rozumom nezaujíma. Doriti, aj vy vyzeráte v porovnaní s nimi ako jeden z nás.“

„Dávajte si pozor na jazyk, seržant,“ pripomenul mu Callanach. Lively sa zasmial.

„Áno, dávam.“ Lively odišiel, chrumkajúc pritom sendvič. Už od začiatku si s Callanachom veľmi nerozumeli. Seržant vo výslužbe s dlhoročnými skúsenosťami mal po nástupe Callanacha do funkcie vlastného kandidáta na post inšpektora. Celkom oprávnenne usúdil, že to bol Lively, kto viedol kampaň pozostávajúcu z posmešných plagátov a nepríjemných klebiet, ktoré podkopávali Callanachovu autoritu, kým nový inšpektor úspešne nevyrieši svoj prvý prípad. Od takmer fyzických konfliktov prešli so seržantom k tomu, že sa dokázali navzájom zniesť, hoci slovná agresia stále pretrvávala. Vďaka príchodu žiarivých hviezd Scotland Yardu sa teraz aspoň niektorí pozerali na Callanacha v lepšom svetle.

Práve keď Callanach vchádzal do kancelárie, začal mu zvonit' telefón. Prijal hovor a hodil bundu na stôl. Vonku bolo príliš horúco, takže nikto, kto mal všetkých päť pohromade, nemal na sebe viac ako šortky a tričko. Košeľe a kravaty boli jednou z nevýhod vyššieho postavenia.

„Callanach,“ predstavil sa.

„Inšpektor, nechal som vám niekoľko správ v hlasovej schránke,“ zaznela prvá veta. „Tu je Lance Proudfoot. Som redaktor online novín a blogu o aktuálnych udalostiach. Chcel som sa opýtať na váš názor na tú vraždu na festivale.“

„Odkiaľ máte toto číslo?“ spýtal sa Callanach.

„Spojila ma ústredňa.“

„V tom prípade niekto spečatil svoju budúcnosť,“ poznamenal Callanach a premýšľal, ako toho bastarda, ktorý ho prepoil, znosí pod čiernu zem. „Nebudem vám poskytovať žiadny názor. Na tlačovej konferencii sme poskytli všetko, čo sme mohli.“

„Aby som sa zastal tej dámy na ústredni, mohla nejako nadobudnúť dojem, že som váš blízky príbuzný,“ odvetil Lance. Callanach vzdychol. „Vaše tlačové oddelenie niekedy zabúda pozývať internetové mé-

diá na tlačové konferencie, takže si musíme dať poradiť a zapojiť určitú úroveň... vynaliezavosti, pokiaľ ide o získavanie informácií.“

„Nie som si istý, či som taký ochotný ako vy zamietať slovo vynaliezavosť so slovom klamstvo, pán Proudfoot. A teraz sa, žiaľ, musím venovať práci,“ odpovedal Callanach.

„Predpokladám, že sa teda nemôžete vyjadriť k tomu kybernetickému útoku, však? Len som počul, že Scotland Yard poslal do Edinburghu svoj najlepši vyšetrovací tím.“ V poslednej vete sa objavil sarkazmus. Callanach sa musel zastaviť, aby mu nedal za pravdu. Namiesto toho si na telefóne otvoril online spravodajstvo a prechádzal titulky. Skupina hekerov, ktorá sa nazývala *The Unsung*, sa nabúrila do účtov viacerých bankárov a investorov, ktorí nedávno dostali závätné prémie a presunuli svoje financie inam. „Brilantný kúsok v boji proti vládnucej vrstve,“ pokračoval Lance.

„Mne to pripadá ako obyčajná lúpež,“ odvetil Callanach.

„Potom vám musím oponovať. Hekeri venovali peniaze na dobrú vec a rozdelili ich medzi rôzne organizácie, od detských hospicov až po útulky pre zvieratá. Navyše si zakaždým zobrali len dvadsaťpäť percent z každého bonusu, takže nešlo o chamtivosť. Chceli len poukázať na obscénnosť najlepšie platených pozícií v porovnaní so zúfalým podfinancovaním neziskových oblastí,“ argumentoval Lance.

„No, v každom prípade, nejde o kriminálny prípad, takže bez komentára,“ poznamenal Callanach a mal sto chutí zavesiť, ale bolo nečakane ťažké slušne sa zbaviť novinára na druhom konci.

„Aha, takže zavolali kavalériu. To ma vôbec neprekvapuje,“ povedal Lance. Callanach sa za to v duchu takmer nakopal. „Vezmete dávky slobodným matkám a zdravotne postihnutým, a nikto z politikov nemá čas to komentovať. Zoberiete pár drobných bande hlupákov, a vláda vyhlási mobilizáciu.“

„Ale stále je to zločin. Nemôžeme si dovoliť súdiť prípady, ktoré vyšetrujeme,“ zdôraznil Callanach.

„No musíte uznať, že to urobili šikovne. Teraz musia podvodníci nahlasovať všetky neoprávnené prevody ako trestné činy, takže sa o tom

dozvedia novinári. A potom musia takzvané obete žiadať charitu o vrátenie peňazí. Čo by ste urobili vy, inšpektor? Povedzme, že ste k svojmu už aj tak neúmerne vysokému platu dostali bonus štyri milióny dolárov a na účte vám stále zostávajú tri milióny. Urobili by ste zo seba hlupáka a trvali na tom, aby vám miestne združenie vojnových veteránov vrátilo milión libier? Verejnosť by ich ukameňovala, tak zle o nich ľudia zmýšľajú. Je to celkom dobrý kúsok, však?“

Callanach neodpovedal. Bol to skutočne dobrý kúsok. Vysvetľovalo to celú tú pompéznosť vo vypočúvacej miestnosti.

„No, uspokojím sa len s jedným vyhlásením do záznamu,“ pokračoval Lance. „Verejnosť chce vedieť, či je v meste bezpečne. Nechcete využiť príležitosť a upokojiť ľudí?“

„Toto je vyšetrovanie vraždy,“ odpovedal Callanach. „Nie je to hra ani príležitosť na publicitu. Majte trochu rešpektu.“

„Túto prácu robím preto, lebo mi záleží na tom, aby ľudia vedeli, čo sa deje. Nepracujem pre noviny, ktoré upravujú moje texty tak, aby vyhovovali politickej agende majiteľa alebo aby maximalizovali potenciál príjmov z reklamy. Som sám sebe šéfom a nesiem zodpovednosť za to, čo napíšem. Urobte mi láskavosť. Len jedna veta. Nie všetci sme hajzli, viete?“

Callanach si vyhľadal webovú stránku Lancea Proudfoota. Jeho spravodajský blog sledovalo takmer stotisíc ľudí a vyzeralo to, že niektoré z väčších médií preberajú jeho príspevky. Vzdychol. Ľudová tlač si zachovala priaznivú náladu. A vždy existovala možnosť, že sa spolupráca vypláti.

„Dobre,“ rezignovane ustúpil. „Ale bez mena. Anonymný zdroj z polície. Zdá sa, že útok na festivale nebol ničím motivovaný. Hoci väčšinu vražd spáchajú ľudia, ktorých obeť poznala, v tomto prípade to bolo nepravdepodobné. Žiadame verejnosť, aby bola naďalej ostražitá a aby sa každý, kto môže poskytnúť akékoľvek informácie, čo najskôr prihlásil.“

„To je všetko?“ spýtal sa Lance.

„Nepokúšajte šťastie,“ odvetil mu Callanach. „Napíšte niekam moje meno a skončili sme.“

„Znamená to, že vám môžem znova zavolať, ak budem mať ďalšie otázky?“

„Nie. A ak ešte raz oklamete niekoho v ústredni, aby ste sa dostali ku mne, dám vás zatknúť.“ Zdravý rozum zapracoval, Callanach zložil a klikol späť na stránku správ, aby si článok o kybernetickom útoku prečítal dôkladnejšie.

Avin známy, hlavný inšpektor Edgar, mal plné ruky práce, aby sa vyhrabal z bahna vzťahov s verejnosťou, do ktorého práve spadol. Hekeri sa dopustili podvodu a veľkej krádeže, ale Callanach si nevedel predstaviť, že by ich ľudia odsúdili. A správa bola dostatočne dôležitá na to, aby odvieďla pozornosť verejnosti a dala im priestor pohnúť s vraždami. Nemohlo sa to stať milšiemu človeku, pomyslel si Callanach a uvažoval, ako dlho bude Joe Edgar využívať Edinburgh ako základňu vyšetrovania. Siahol po káve a nezapálenej cigarete, ktorú zvykol držať v ústach.

6. KAPITOLA

Detektívka Salterová mlčky popriala Callanachovi dobrú noc a vrátila sa domov k manželovi. Seržantské skúšky odložila kvôli svadbe a medovým týždňom. Keď jej Callanach dohovárať, aby sa tak neobetovala, iba sa zasmiala. Max Tripp sa vrátil domov k svojmu bratovi – dvojčaťu, s ktorým býval. Hlavný inšpektor išiel za svojou manželkou, ktorá ho tolerovala už tridsať rokov. Dokonca aj na nešťastného Livelyho doma niekto čakal, aby sa mohli spolu navečerať, pozrieť si televízny program a zabudnúť na okolitý svet.

Callanach sa vracal do prázdneho bytu.

Škótsko pre neho predstavovalo nový začiatok, vracal sa do vlasti svojho dávno zosnulého otca. Prestahovať sa sem však znamenalo stratiť spoločenský kruh a rodinné zázemie, ktoré dovtedy tvorili stred jeho sveta. Nepochybne sa snažil. Mal svoju posilňovňu, prácu, dobrú vínotéku, miesta, kde ho ľudia poznali po mene a zdravili s úsmevom. Okrem toho však bolo nahradenie starých priateľov novými časovo náročné a stálo to nervy.

Zapol počítač, čakal, kým sa mu načítajú e-maily, a zúfalo dúfal, že nájde správu od matky. Musel tiež skontrolovať, či sa mu neozvala Astrid Bordeová. Keď pracoval pre Interpol, neprávom ho obvinila zo znásilnenia a potom sa za ním presťahovala do Škótska, takže sa neustále obával, aby sa táto nočná mora nezopakovala. Nezáležalo na tom, že Astridino obvinenie bolo úplným výplodom jej vyšinutej fantázie a prejavom jej posadnutosti ním. Podpísalo sa to pod Callanachovu povest'. Ľudia,

s ktorými roky pracoval, sa mu vyhýbali. Jeho najbližší priatelia boli najprv opatrní, potom sa od neho vzdalovali a nakoniec sa z jeho života úplne vytratil. Zistil, že v prípade sexuálneho zneužívania je nevinnosť len formalitou. Nech si povedal, aby žil v tomto okamihu, koľkokrát chcel, pred minulosťou sa nedalo utiecť. Nie, pokiaľ naňho stále pôsobila fyzicky rovnako ako doteraz.

Callanachovi sa nechcelo spať, ale nemal silu ísť von, a tak si opäť otvoril spravodajský blog Lancea Proudfoota. Našiel záložnú kópiu, kde bola Proudfootova profesionálna história rozpisaná v bodoch vrátane publikácií v Spojených štátoch a Kanade, ako aj v niektorých významných britských novinách. Jeho články neboli zlé. Neboli také senzáciové ako tie v bulvárnych novinách, ani také egocentrické ako tie v serióznej tlači. Medzi jeho príspevkami bol zaujímavý úvodník na tému hekerských krádeží, doplnený článkom o Národnej jednotke pre počítačovú kriminalitu, ktorý zdôrazňoval, ako veľmi polícia zaostáva za schopnosťami páchatelov pre obmedzený rozpočet a v porovnaní s tým, čo si môžu talentovaní jednotlivci zarobiť v súkromnom sektore. Mihlo sa tam aj meno hlavného inšpektora Josepha Edgara, a keďže Callanach aj tak nemal nič lepšie na práci, vyhľadal si ho. Súkromné vzdelanie zavŕšené získaním právnického titulu, predsedníctvom v prestížnej debatnej spoločnosti, kriketom a ragby vo voľnom čase. Nikdy sa neoženil, mal plynulý kariérny postup. Callanach zdvihol telefón, aby napísal Ave. Dostal sa do polovice správy, keď počul klopanie na dvere. Bolo neskoro, oveľa neskôr, ako ho zvyčajne niekto na niečo potreboval. Niežeby mu niekto niekedy zaklopal na dvere.

„Kto je tam?“ zvolal, keď pomaly prechádzal cez obývačku.

Nikto neodpovedal. Callanach sa cez priezor pozrel na chodbu. Počul búchanie a rinčanie, ale nikoho nevidel. Hľadal v kuchyni nejaký tupý predmet, napokon vzal do ruky brúsku na nože a vrátil sa ku dverám. Za zorným polom priezoru sa ozývali ďalšie frenetické zvuky. Callanach čo najtichšie posunul západku na dverách a vyšiel von so zbraňou zdvihnutou nad hlavu.

„Prosím, neublížujte mi!“ Dievča na chodbe vykričlo, vystrelilo ruky nad hlavu a uskočilo chrbtom k stene.

Callanach pustil oceľovú brúsku a tiež zdvihol ruky.

„Všetko je v poriadku,“ upokojoval ju. „Som policajt. Ste zranená? Vy ste na mňa kričali?“

Žena sa rozosmiala, dych sa jej zrýchlil, pretože bola napoly prekvapená a napoly pobavená.

„Áno, to som bola ja. Neotvárali ste dvere, tak som si myslela, že nikto nie je doma. A som v poriadku. Práve som sa sem nastahovala, bývam oproti,“ vysvetlila a ukázala na jediné ďalšie dvere na poschodí. Bola vysoká a štíhla, blond vlasy mala zviazané do chvosta a na tvári široký úsmev. „Vyhodila som si poistky. Netuším však, kde sú, a tak sa snažím dostať do dvierok tu hore, keby tam náhodou boli. Napadlo mi, že ak máte rovnaké usporiadanie bytu ako ja, mohli by ste mi pomôcť. Je mi to veľmi ľúto. Zrejme som vás vystrašila.“

„Nie, mne je to ľúto. Som príliš opatrný. Samozrejme, že vám pomôžem. Poistky sa nachádzajú v skrinke pri kotle. Idem po baterku.“

O niekoľko minút už bol v byte oproti, otvoril plastový kryt a bolo svetlo.

„Mohli by sme si tykať,“ povedala a podala mu ruku. „Rada ťa spoznávam, ja som Bunny. Volám sa Roberta, ale moja mladšia sestra to ako dieťa nevedela vysloviť, tak mi dala prezývku a nejako sa ujala. Ďakujem za pomoc. No nejako som sa rozhovorela. Pozri, nemám tu toho veľa, ale môžem ti ponúknuť aspoň pivo? V chladničke ho mám dosť.“

„Mal by som ísť,“ odpovedal a pozrel na hodinky. „A naozaj by si si mala zaobstaráť retiazku na dvere.“

„Ja to zvládnem, bývam sama. A čo ty?“ spýtala sa.

„Mám retiazku...“

„Nie, myslela som, či žiješ aj ty sám.“

Callanach mlčal, kým Bunny otvorila chladničku. Nevedel, ako odpovedať, a tak mu do dlane vtisla chladnú fľašu.